

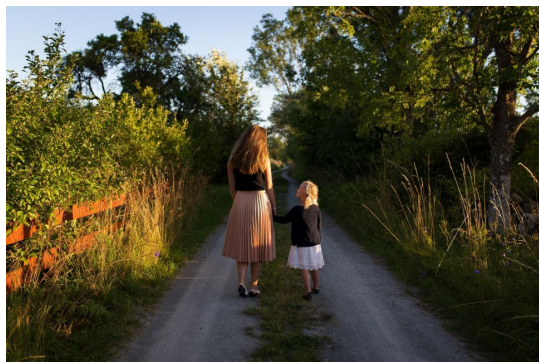
Prečo je zlé, že ženy nosia nohavice alebo O jednej zo stránok straty ženskej identity..., II. časť

Dr. Carol Byrneová

10. augusta 2024 + Kultúra Spoločnosť

predchádzajúca časť:

Prečo je zlé, že ženy nosia nohavice alebo O jednej zo stránok straty ženskej identity..., I. časť

Ilustračný obrázok, zdroj: Freerange Stock

Ako pedagogika rehoľných sestier formovala katolícku kultúru

Keď som koncom 50. rokov 20. storočia chodila do kláštornej školy v Anglicku, riaditeľka dávala každému ročníku štrnásťdňové kurzy, ktoré mali pripraviť katolícke dievčatá na pokusenia a nebezpečenstvá v duchovnom živote, ktorým budú čeliť v modernom svete.

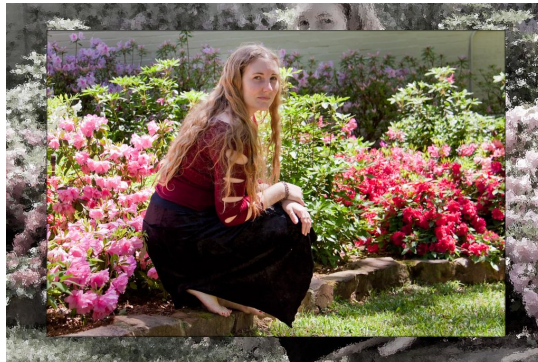
Medzi varovaniami a napomenutiami boli kandidátmi na najväčšie odsúdenie zo strany učiteľských sestier tieto tri položky: televízia, populárna hudba a dámske nohavice. So všetkými tromi sa zaoberalo z perspektívy Prvotného hriechu a jedného z jeho účinkov – žiadostivosti (spomínam si na to slovo, ako sa tiahlo takmer z jednej strany tabule na druhú a bolo úlohou ho hláskovať), ktorá spôsobuje, že ľudská prirodzenosť je zraniteľná voči útoku diavla. Boli sme nabádané, aby sme ovládali svoje zmysly, posväcovali svoje duše milosťami, ktoré nás robia milými nášmu Pánovi a Panne Márii, a vyhýbali sa „širokej ceste“ modernej módy ovplyvnenej pop psychológiou a televíznou kultúrou, ktorá ohrozuje naše duše duchovnými nebezpečenstvami.

Keďže sa tak málo doteraz napísalo o ocenení učiteľských rádov rehoľných sestier, je ľahké podceňiť obrovský vplyv, ktorý mali rehoľníčky na vývoj katolicizmu pred koncilom a na silu katolíckej Cirkvi na Britských ostrovoch, ako aj v iných krajinách sveta. Samotná súdržnosť veľkej kongregácie rehoľníčok v každej oblasti im umožnila oveľa väčší vplyv na myslenie ich žiakov, ako by v tom istom období mohla uplatniť ktorákoľvek skupina laických žien. Ich prítomnosť bola hlavnou silou pre morálnu zachovalosť a stabilitu v každej štvrti, kde vyučovali vieru a pomáhali mladým dievčatám viesť ich život podľa katolíckych zásad. V 50. rokoch 20. storočia boli kláštorné školy také rozšírené, že nebolo možné, aby neovplyvnili

pohľad katolíckych dievčat na cudnosť v obliekaní.

Výklad Cirkvi o tom, čo predstavuje cudnosť v obliekaní, mal v katolíckych krajinách samozrejme obrovský vplyv, najmä preto, že ho hlásali a obhajovali pápeži, biskupi, klérus a rehoľníci a reflektovali ho laickí učitelia, ktorí mali na starosti mladých ľudí v rokoch ich formácie. Nie je však prehnané povedať, že ak prijatie katolíckeho obliekania dievčat možno pripísať nejakému sektoru Cirkvi viac ako iným, tak týmto sektorom boli práve kongregácie sestier učiteliek, od ktorých dostal najsilnejší impulz a orientáciu. V časoch pred koncilom sa dobré katolícke dievčatá a ženy obliekali slušne, pretože sa od najútlejšieho veku opakovane učili podriaďovať svoje názory a túžby normám, ktoré od nich sestry vyžadovali. S istotou viem, že aj v írskych základných školách učiteľské sestry dodržiavali prísny kódex obliekania: matky, ktoré poslali svoje dievčatá do školy v príliš krátkych šatách, zistili, že ich dcéry im na konci dňa vrátili s prúžkom papiera pripnutým na koniec šiat, aby sa im ukázala požadovaná dĺžka!

V Írsku boli tieto učiteľky vyškolené v katolíckych vysokých školách, ako bola napríklad *Mary Immaculate Teacher Training College* v Limericku, ktorú prevádzkovali Milosrdné sestry. Rehoľné sestry učili svoje študentky morálnym zásadám, ktorými sa riadi ženská cudnosť a ktoré mali ony odovzdať svojim budúcim žiakom. Niektoré poznatky o tom, čo to obnášalo, môžeme získať z časopisu, ktorý v roku 1927 vydali ich pedagógovia. Odzrkadľujúc obavy írskych biskupov zo šírenia toho, čo nazvali „*neslušnou módou*“, spustili v časopise „*Krížovú výpravu za cudné obliekanie*“ s úmyslom zachrániť „*írске panenstvo zo zovretia pohanského sveta*“. Medzi predmetmi odevu, ktoré mali byť zavrhnuté, boli nohavice, označované ako „*mužské a neslušné*“ šaty.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Pri podporovaní cudnosti v obliekaní u tých, ktorí boli pod ich vedením, učiteľské sestry dodržiavali nariadenia Ríma. V roku 1930 pápež Pius XI. nariadil posvätnéj kongregácii koncilu, aby celému svetu vydala dôrazne formulovaný *List o kresťanskej cudnosti* (rovnako ako pred ním pápež Benedikt XV.):

„Rehoľné sestry, v súlade s listom Posvätnéj rehoľnej kongregácie z 23. augusta 1928, nesmú prijímať vo svojich kolégiách, školách, oratóriách alebo rekreačných areáloch, alebo, ak sú už raz aj prijaté, tolerovať dievčatá, ktoré nie sú oblečené s kresťanskou cudnosťou. Rehoľné sestry by okrem toho mali urobiť všetko, čo je v ich silách, aby sa láska k svätej čistote a kresťanskej skromnosti hlboko zakorenila v srdciach ich žiakov.“

Toto nastavenie bolo pred koncilom udomácnené vo všetkých katolíckych školách, kolégiách a univerzitách. Jediným ústupkom, pre gymnastiku a šport v kláštorných školách, boli šortky typu culotte so záhybmi siahajúcimi takmer po kolená, ale to len v dievčenskom prostredí.

Dievča z kláštornej školy v minulosti

Na dievčati z kláštornej školy, ktorá získala vzdelanie pred II. vatikánskym koncilom, bolo niečo, čo ju odlišovalo od ostatných dievčat jej generácie: svoje svedomie si nechala formovať sestrami, ktoré učili základné morálne princípy poslušnosti a čistoty, so slovom MODESTY zapísaným ohnivými písmenami v jej podvedomí. Skutočná cudnosť, učili sestry, začína v duši, ktorá musí byť chránená pred vystavením sa nebezpečenstvu. Dievčatá boli napomínané, aby nikdy nestratili svoju nevinnosť, aby sa vždy vyhýbali všetkému, čo by ich o ňu mohlo okradnúť, ako napríklad neslušná móda a aby za každú cenu bojovali ako hrdinky. Ich vzorom bola svätá Mária Gorettiová, talianske dievča kanonizované v roku 1950, ktoré zomrelo v roku 1902 pri hrdinskej obrane svojej čistoty.

Cudnosti sa učilo ako vnútornej cnosti – „jednému z dvanástich plodov Ducha Svätého“ a pravej príčine a základu vonkajšej skromnosti vyjadrenej v odevu. Bez ohľadu na to, či dievča, ktoré bolo vychovávané v kláštore, vždy dodržiavalo katolícky kódex obliekania mimo školského života, nepotlačiteľný pocit „hanblivosti“ v nej zostal dlho po tom, čo opustila školu, a tento princíp nosila vo svojej najvnútornejšej mysli, aj keď ho nie vždy dokázala formulovať s odôvodnenými argumentmi.

Zatiaľ čo iné dievčatá nemali žiadne spoľahlivé štandardy, podľa ktorých by mohli posudzovať slušné oblečenie (niektoré fundamentalistické protestantské sekty používajú biblické odkazy na kázanie ženskej cudnosti, ale robia to pomocou svojvoľného výkladu), dievča z kláštornej školy bolo systematicky vychovávané k zodpovednosti za morálne blaho svoje, aj ostatných. Ako povedal pápež Pius XII.:

„Kde môže bez viery, bez kresťanského vzdelania, zbavená pomoci Cirkvi, nájsť zmätená žena odvahu plniť neochvejne morálne požiadavky, ktoré prevyšujú čisto ľudské sily?“

Ilustračný obrázok, zdroj: pexels.com

Zvádzanie II. vatikánskeho koncilu

Prispôsobenie katolíckej morálky modernému svetu, ako to urobil II. vatikánsky koncil, malo katastrofálne následky. Keď koncil vyzval na prispôsobenie Cirkvi modernému svetu, hovoril aj o tom, že Cirkev musí ukončiť rozdelenie medzi rehoľným životom a svetským životom a prispôbiť ho hodnotám sveta. Viera v nadprirodzeno bola asimilovaná do viery v naturalizmus a rozdiel medzi nimi sa stratil. Táto zmena je mimoriadne dôležitá pre to, čo nasledovalo potom: rehole učiteľských sestier boli medzi prvými, ktoré prijali reformy II. vatikánskeho koncilu vo svojich komunitách, aj v širšom svete.

Sestry, strhnuté prúdom nového myslenia, boli ako plávajúce kačice: jediné, čo ešte mohli urobiť, bolo zaujať defenzívny postoj v pozícii, ktorá bola aj tak neúčinná, a boli preto ľahkým cieľom bez šance uniknúť lovcovi. Väčšina sa preto len nechala unášať reformami. Či už boli progresívne alebo konzervatívne, všetky boli povinné prijať zhovievavejší, obdivnejší pohľad na moderný svet a jeho módy a prestať ho považovať za

duchovného nepriateľa. Už ich nešokoval pohľad na ženy v nohaviciach, ale samé sa do nich navliekli a vystúpili k stupňom oltára, kde neustále spochybňujú nadvládu čisto mužského kňazstva.

Keď u našich náboženských vodcov zmizlo autoritatívne učenie o katolíckom obliekaní, nové myslenie ovplyvnilo Cirkev v každom jej členovi a v jeho sociálnom a kultúrnom prostredí. Je dobre známe, že keď sa praktizovanie cudnosti podobne ako akýkoľvek iný morálny princíp jednoducho stane záležitosťou ponechanou na pocity zodpovednosti jednotlivca, postupne sa na ňu zabúda. Žiaľ, moderní pápeži neposkytli konkrétne usmernenia ženám o nohaviciach, kňazi zlyhali vo svojej povinnosti poskytovať tradičné morálne vedenie a ženy zostali bez ochrany zo strany svojich pastierov. Ak ich v tejto veci nebudú viesť pápeži, ženy sa budú riadiť zlým príkladom svojich rovesníkov, módnymi návrhármi a obchodníkmi, ktorí majú finančný záujem na presadzovaní trendov, ako aj feministkami s ideologickou agendou búrajúcou konvencie, ktoré kresťanská civilizácia ustanovila ako záruky cnosti čistoty.

Dôsledky pre ženskú módu sú jasné: teraz máme relativizáciu štandardov slušnosti a stratu zmyslu pre dekórum. Nikto sa už nečervená, alebo takmer nikto. Tento relativizmus pomaly vo svedomí oslabuje pojmy dobra a zla, hriechu a milosti, neresti a cnosti a analogicky aj normy skromnosti v obliekaní. Viedlo to k zvláštnej irónii: modernistickí duchovní, ktorí odvážne bránia slobodu žien nosiť nohavice dokonca aj v kostole, sa ostýchajú – keď majú kázať o cudnosti!

Potreba statočných pastierov

Aké šokujúce obvinenie zo slepoty spôsobenej prílišným vystavením sa svetu: nevidia porušenie cudnosti u žien v nohaviciach alebo znesvätenie svätých miest takýmto oblečením. Namiesto toho, aby nabádali svoje stáda k prekonaniu tlaku módy, modernistickí duchovní so smiechom prijali „novú morálku“ vrátane „novej cudnosti“ (považujú „starú cudnosť“ za smiešnu!), ktorá umožňuje nosiť neslušné štýly oblečenia v kostole. Mlčanie kléru, ba ich laxná spoluúčasť na necudnom oblečení, poskytuje ženám podmienky na to, aby sa usilovali o vlastné potešenie, pohodlie a ľahostajnosť s pomocou Cirkvi. Jedna vec je tolerovať nepravosť mlčaním, keď sa vysmievajú Božím zákonom. Niečo iné je prispieť k tomu tým, že sa nebudem snažiť ju vykoreniť najlepšie ako sa dá.

Kňazské bratstvo sv. Pia X. rozhodne nemožno obviňovať z toho, že pred týmto problémom zatvára oči. Vystupovaním proti necudným módam naplňajú tradiční kňazi výzvu pápeža Pia XI.:

„Nech farári a kazatelia podľa odporúčania svätého Pavla a podľa príležitosti „naliehajú, vysvetľujú, karhajú a nabádajú“, aby sa ženy obliekali tak, aby z nich vyžarovala cudnosť a ich oblečenie nech posilňuje a chráni cnosť. Nech tiež napomínajú rodičov, aby nedovolili svojim dcéram nosiť neslušné oblečenie.“

Biskup Williamson mal pravdu v súlade s tradičnou katolíckou morálkou, keď povedal: „Vzdajte sa šortiek a nohavíc, aj keby vás priťahovali silou divokých koní.“ a „Nech manželka radšej obetuje svoju vlastnú vôľu, svoju emancipáciu, svoje nohavice, svoje peniaze a pseudo-kariéru, aby dosiahla slávnú slobodu materstva – privádzať na svet a vychovávať deti, ktoré jej pošle Boh.“ Plnil len svoju povinnosť, tak ako si ju predstavoval pápež Pius XI.

Nič nie je rozumnejšie alebo potrebné než to, aby biskupi, ako praví Kristovi služobníci mali jedným hlasom postaviť hrádku proti týmto smelým a nemravným módam, pričom by s pokojom a odvahou mali

znášať urážky a výsmech, ktoré obdržia, kvôli svojmu neústupnému postoju...

Ilustračný obrázok, zdroj: peakpx.com

Neexistujú cudné nohavice na ženách

Niektoré katolícke dievčatá a ženy dokážu byť neveriteľne naivné, pokiaľ ide o účinky necudnosti; úprimne chcú viesť kresťanský život, ale zdá sa, že si neuvedomujú spojenie medzi cudným srdcom a cudným výzorom, ani svoj potenciál zviest iných na scestie. Pápež Pius XII. varoval:

„Množstvo veriacich a zbožných žien tým, že prijmú určité odvážne módy, zlomia tak svojím príkladom odpor mnohých iných žien voči takýmto módam, ktoré sa potom pre ne môžu stať príčinou duchovnej skazy. Pokiaľ tieto provokatívne štýly zostanú identifikované so ženami pochybných cností, dobré ženy sa ich neodvážia nasledovať; ale akonáhle tieto štýly prijmú ženy s dobrou povestou, slušné ženy čoskoro budú nasledovať ich príklad a tento príliv ich unesie k novej katastrofe.“

Pápež Pius XII. nespomenul žiadny konkrétny kus oblečenia menom – „skromnosť a diskretnosť mu v tom zabránili“, ale je zrejmé, že šortky a nohavice sú zaradené pod jeho výčitkou ako „odvážne“ a „provokatívne“. Na rozdiel od moderných pápežov, ktorí chvália účasť žien na športoch, ktoré si takéto oblečenie vyžadujú, pápež Pius XII. pred nimi varoval. Je dôvodné predpokladať, že ak odsúdil športové oblečenie pre ženy na športovisku a v posilňovni, tak bol ešte kritickejší k ich prijatiu v každodennom živote.

Ak sa ženy v dnešnej dobe „obliekajú, aby zabíjali“, niet pochyb o tom, že sa im podarilo zabiť morálku mužov a ohroziť ich duše tým, že nosia provokatívne štýly, najmä horné diely s odhalením bránice a obtiahnuté džínsy, kde sa len dá. Zdá sa, akoby niektoré ženy boli roztavené a naliate do svojich odevov. Dobrá otázka, ktorú si treba položiť prostredníctvom analógie, je: „Čo viac vystihuje tvar ruky – palcové rukavice alebo jemná rukavica na päť prstov?“ a potom aplikujte otázku na sukňu a nohavice,

pričom samozrejme obe poskytujú dostatočné „pokrytie“.

Je jasné, že môžu existovať rôzne stupne neslušnosti v závislosti od strihu nohavíc, ale práve tak je jasné, že neexistuje nič také ako „cudné“ nohavice. Na vešiaku môžu vyzeráť cudne, ale správajú sa ako akékoľvek iné nohavice, keď si ich oblečieš. Jadrom veci (ak mi rozumiete) je, že aj keď sú nohavice veľkorysej šírky a nijako zvlášť nepriliehajú po celej dĺžke, určitá priliehavá oblasť aj tak musí vo väčšej či menšej miere kopírovať ženskú postavu a práve jej viditeľnosť spôsobuje, že sa v mysli zafixuje necudný dojem. Každá žena, ktorá nesúhlasí, by sa mala dlho a nekompromisne pozeráť do zrkadla a pokúsiť sa vidieť samu seba tak, ako ju vidia ostatní (najmä muži)! Snáď potom uzná, že nohavice odhaľujú oveľa viac než len to, že je ženského pohlavia.

Hovorme úprimne

Ženy často hovoria, že nosia nohavice, pretože sú pohodlnejšie – pohodlnejšie na nastupovanie a vystupovanie z auta, teplejšie v zime atď., a krátke nohavice, pretože je horúce počasie (ale v Očistci je ešte teplejšie!). Ale s trochou vynaliezavosti a predstavivosti, ktorými sú ženy preslávené, je možné z obsahu ženského šatníka vybrať rozumnú kombináciu odevov, ktoré im umožnia nosiť sukne pri mnohých príležitostiach v sychravých dňoch, pri mínusových teplotách, jazde na bicykli, turistike a jazdení (napríklad bočné sedlo) a to všetko bez nutnosti nosiť nohavice. Sú však niektoré športové aktivity, ktoré nemožno vykonávať v sukni, a preto musia byť pre ženy zakázané.

Obetovanie pohodlia a slobody nie je ľahké, ale ak je obmedzenejší životný štýl v záujme cudnosti a slušnosti cestou k väčšej svätosti, musí byť tiež potenciálne cestou väčšej obety. Avšak prinesie svoju odmenu v hojnejších milostiach.

Buďme nakoniec úplne úprimní: aj taká katolícka žena, ktorá síce vyjadruje nesúhlas s okolitou amorálnou kultúrou, dáva okoliu v skutočnosti najavo nesprávny odkaz, ak si obliekla nohavice, ktoré ju prispôbujú vonkajšiemu vzhľadu tých, ktorí sa chcú odpútať od kresťanského spôsobu života. Koniec koncov, čo by si ľudia pomysleli, keby ste vošli do miestnosti v tričku s veľkým hákovým krížom? Ak nie ste sympatizantom nacistov, prečo vyvolávať dojem, že ním ste? Napriek tomu existujú katolícke ženy, dokonca aj v tradicionalistických kruhoch, ktoré síce nezodpovedajú striktnej definícii „*feministky*“, no napriek tomu tento étos do určitej miery odrážajú, v neposlednom rade vo svojom vehementnom proteste proti tomu, aby niekto vyhlasoval nohavice za nevhodné oblečenie pre ženy. Feminizmus je v našej spoločnosti taký rozšírený, že stopy feministického zmýšľania možno nájsť aj medzi katolíckmi, ktorí by sa dištancovali od nálepky feminizmus.

Záver

Kľúčom k celej záležitosti je, aby sa ženy obliekali ženským spôsobom, aby komunikovali jazykom podriadenia sa a prijatia ženstva, a nie jazykom vzbury a odmietnutia Božieho plánu. Ako kresťanky máme biblickú povinnosť obliekať sa cudne a odrážať svätosť, a preto by sme sa mali obliekať ženským spôsobom, aby sme ukázali, že prijímame miesto, ktoré nám Boh dal v Cirkvi, v rodine a v spoločnosti. Božie poslanstvo o cudnosti sa môže zdať v našej kultúre trápne staromódne, ale Božie slovo sa nemení. Neexistujú žiadne všeobecné okolnosti ani v minulosti, ani v súčasnosti, ktoré by zmierňovali alebo odsunuli toto učenie nabok. Zatiaľ čo je prijateľné mať feminizované formy kabátov, klobúkov, topánok atď., nohavice patria do samostatnej kategórie kvôli oblasti tela, na ktorej sú nosené, a ich prirodzenej „sugestívnosti“. Nikdy

nebude správne, aby ženy zahmlili alebo vytlačili tradičné katolícke učenie nárokováním si práva nosiť nohavice.

Ilustračný obrázok, zdroj: pickpik.com

Ak by sme túto otázku posudzovali vo svetle virtuálneho kolapsu katolíckej Cirkvi v spoločnosti po viac ako štyridsiatich rokoch nábožensky neutrálneho učenia, naznačovalo by to, že nohavicová kultúra, keďže jej základné premisy sa v súčasnosti udomácnili v spoločnosti, skutočne poslúžila na poškodzovanie katolicizmu a celkového spoločenského dobra. Má to za následok podkopanie priority nadprirodzenej alebo duchovnej reality, tak vo verejnom, ako aj v súkromnom živote.

Časť problému spočíva v tom, že to, čo sa učilo pred koncilom ako katolícka morálka, sa teraz považuje za hrozbu pre liberálne hodnoty tolerancie, individuálnej slobody a rovnostárstva, ktoré sa všetky stali ortodoxiou súčasnej doby. To znamená, že v praxi sa predkoncilové odsúdenie nohavíc, dostáva do konfliktu so slobodou človeka. Považuje sa to za odporujúce slobode jednotlivca a potenciálne zničujúce pre jeho seberealizáciu a šťastie. Svätý Tomáš však ukazuje, že trestom za dedičný hriech nebolo len podriadenie ženy mužovi, ale aj jej panovačnosť, a to, že žena nebola vždy ochotná poslúchať.

Naozaj pozdvihla nohavicová kultúra našu jedinečnosť ako ženy? Prispelo to k nárastu rytierstva zo strany mužov? Naopak, táto móda sa stala pre ženy kontraproduktívnou: ich dôstojnosť bola znížená tak v očiach spoločnosti, ako aj v očiach ich vlastných detí, tým ako sa móda stala odvážnejšou. Ich vrodená citlivosť na necudnosť bola otupená zmyslovým preťažením, ich myseľ bola ideologicky skazená feministickým myslením, takže vo všeobecnosti odmietli Boží plán pre rodinu. V spoločnosti panuje rozšírený zmätok o tom, čo tvorí ženskosť a mužskosť, pričom defeminizujúci účinok nohavíc na mladú generáciu to rozhodne podporuje. Dnešné mladé dievčatá nosia väčšinu svojho života nohavice a v dôsledku toho sa aj správajú ako chlapci. Niet preto divu, že sa v šatách cítia nepohodlne a že, ako poznamenal pápež Pius XII., stratili inštinkt cudnosti. Naš vek je vďaka tomu svedkom všeobecného zhrubnutia konverzácie a správania sa medzi mladými dievčatami v tom veku života, kedy by sa mali učiť štandardom cudnosti a zdvorilosti, pripodobňujúc sa Panne Márii.

Dámska nohavicová kultúra je jedným z najzákernejších vedľajších produktov moderného liberalizmu, a preto nie je prekvapujúce, že všetko, čo podporuje, je morálna ľahkomyselnosť a exhibicionizmus, zmätok, ponižovanie žien, hrubnutie postojov medzi ženami samotnými a zníženie morálneho tónu v spoločnosti.

Musíme zachrániť kresťanský koncept ženstva pred zmätkom modernej spoločnosti, pokiaľ ide o manželské povinnosti a rodinný život. Aby si ženy zachovali normy slušnosti v obliekaní, potrebujú milosti, ktoré pochádzajú z častých modlitieb. Potrebujú aj morálnu podporu mužov: v prvom rade Svätého Otca, potom hierarchie, duchovenstva a rehoľníkov a tiež svojich manželov.

Ženy sa však duchovne zmenili a žalosťne ich sklamlalo aj ticho Učiteľského úradu po koncile. Je tu však aj druhá strana mince: problém neposlušnej manželky a vášne, s ktorou sa niektoré ženy usilujú o „právo“ nosiť nohavice. Namiesto toho, aby mali „jemného a tichého ducha“ (1Pt 3:4), odmietajú pokusy svojho manžela radiť im tým, že si neustále uzurpujú jeho autoritu v domácnosti. Magistérium možno mlčí, ale ženy sú hlasné!

Mor nohavíc je spravodlivý trest. Tu je niekoľko múdrych slov od dona Grunera:

„Boh dovoľuje, aby sme boli dnes potrestaní mlčaním Učiteľského úradu za hriechy, že sme neposlúchli Učiteľský úrad, keď prehovoril: tak ako Boh za trest neposlal k ľudu Starého zákona ďalších prorokov po tom, čo ľudia zabili a zavrhlí mnohých z prorokov, ktorých k nim už poslal.“

Pre tých, ktorí sú nováčikmi v katolíckej morálke, alebo ktorí nevedia o tom, čo Cirkev učila pred koncilom, by bolo dobré vypestovať si zvyk chápať, že ak Cirkev kázala proti ženám, ktoré nosia nohavice, potom pre to určite niekde existuje dobrý dôvod odvodený zo Zjavenia, Tradície alebo prirodzeného rozumu. Urobili by dobre, keby dbali na učenie kňazov, keď sa snažia vštepiť ducha čistoty a prebudiť zmysel pre anjelskú cnosť medzi mladými. Výsledok by bol dokonale katolícky: novodobé „bloomerovky“, ktoré sa stále tvrdohlavo držia feministickej kultúry nohavíc, by následkom toho zostali doma, starali sa o svoje deti a strihali si nohavice na pásiky, aby z nich mohli vyrábať mopy.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/preco-je-zle-ze-zeny-nosia-nohavice-alebo-o-jednej-zo-stranok-straty-zenskej-identity-ii-cast/>